

обсадно положение въ Цариградъ, да обнародва (мѣсець Юлий 1877 година) „Прокламацията на Императоръ Александра къмъ българитѣ“, която само подиръ това била прѣпечатана и отъ всичкитѣ иностранны вѣстници въ турската столица. Прѣдаденъ на военния съдъ, той е успѣлъ да избѣга въ Гърция прѣди още съдътъ да вземе каквото и да би било рѣшение. Прѣзъ мѣсець Септемврий сѣщата година той пристигналъ въ Букурещъ и, въ съдружие съ Хр. Г. Бѣчваровъ, почналъ вѣстникъ „*Българингъ*“. Повиканъ въ София на 1881 година, той съставлявалъ частъ отъ редакцията на в. „*Независимостъ*“. Между другото тамъ написалъ фейлетони, подъ псевдонимъ *Правозъ*. Увлѣченъ въ политическитѣ борби, подиръ прѣврата на 1881 година, той избѣгналъ въ Пловдивъ, гдѣто е продължавалъ да писва въ „*Независимостъ*“, която се прѣнесе тамъ, „*Народний Гласъ*“ и „*Наука*“. Въ послѣдното списание ималъ прѣводни статии и прѣводни стихове. Въ 1883 година Поповъ почналъ вѣстникъ „*Редъ*“, а въ 1886 година взелъ е живо участие въ вѣстникъ „*Съединение*“. Въ Браила, подиръ емигриранieto му, Д. Поповъ е сътрудничилъ въ в. „*Деветий Августъ*“, а въ Турну-Северинъ, заедно съ Миларова, редактиралъ и издавалъ в. „*19 Февруарий*“. Въ послѣднитѣ три години той е кореспондиралъ на нѣколко френски и руски вѣстници. Въ България е занимавалъ слѣдующитѣ държавни служби: Библиотекаръ въ Софийската Библиотека, Секретаръ въ Върховния Кассационенъ Съдъ, Началникъ на Съдебното Отдѣление въ Министерството на Правосъдието и Началникъ на Статистическото Бюро; а въ бившата Источна Румелия: Членъ въ Върховното Административно Сѣдилище, а по послѣ Прокуроръ въ сѣщото сѣдилище и Началникъ на Канцелярията въ Дирекцията на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

„Колкото нужно толкова и интересно е да имаме днесъ единъ български листъ, който, ако не обширно, поне на кратко да приглѣдва теченіето на работитѣ въ днешната достоаблѣжителна епоха за всичкитѣ славяне и да бѣлѣжи хронологически важнитѣ фази на войната, за главнѣй театръ на която служи нашето отечество България. Нуждата, която си усѣща за единъ български вѣстникъ, частнитѣ подканянія отъ пріятелитѣ ни, идеята, че слѣдъ врѣмѣа нашитѣ потомци